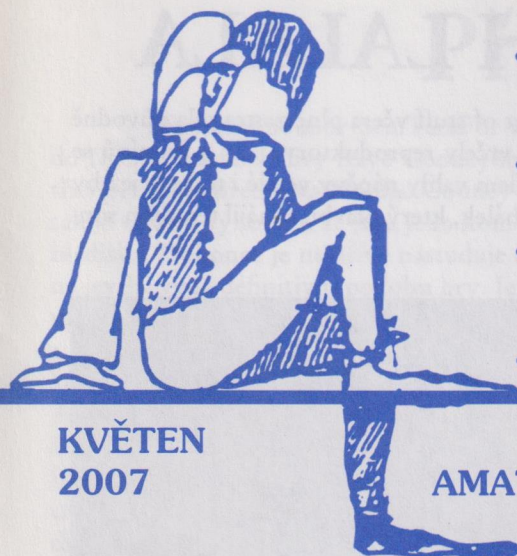

DIVADELNÍ DĚČÍN 3

KVĚTEN
2007

ZPRAVODAJ CELOSTÁTNÍ PŘEHLÍDKY
AMATÉRSKÉHO ČINOHERNÍHO A HUDEBNÍHO DIVADLA

Město, do kterého se vracejí skřítci

Děčín jsem si představovala úplně jinak. Když jsme přijížděli vlakem z Prahy a oknem sledovali řeku, skály a zelené ostrohy, představovala jsem si, jak to asi ve městě vypadalo dřív.

Jak bylo Labe plné lodí a ještě dříve vorů s voráři, jak se lidé koupali v říčních lázních, jak žili vedle řeky a ta je živila. Ve městě staré hrázdné domy, panské dvory, zámek. A pověsti, kterými je opředen zdejší kraj.

Skalní skřítci, kteří opouštějí město, protože jim došla trpělivost: „Navždy odcházíme z tohoto kraje! Lidé jsou čím dál víc zkažení, srdce jim ztvrdla na kámen, odešla láska, vymizel soucit a zůstala jenom samá nenávisť. Před lakomci, hrabivci a zloději si už ani my nemůžeme být jisti.“ Pověst o rozbořené řece, která se vylila z břehů a smetla celé děčínské podhradí. Spoustu lidí připravila o majetek, někteří zaplatili i svými životy. Město nakonec zachránila žena, která se rozpomenula na svěcený obraz, který pak nejstarší z děčínských kmetů vhodil z hradu do rozbořené řeky.

Město, které bylo založeno králem, které díky své výhodné poloze na řece čile obchodovalo s cizinou, které zažilo české stavovské povstání, prošla jím třicetiletá válka, mor, požáry..., zažilo své historické vzestupy i pády, a to nejen v oblasti společenské, kulturní, ale i stavební. V oblastním muzeu fotografie jsem si prohlédla expozici o proměnách města Děčína. Sto let staré fotografie míst v kontrastu s těmi součas-

nými. Černobílá versus barevná. Rarita města - žně na poli před kinem Sněžník v Podmoklech z roku 1932, Lázeňská ulice, která se kupodivu jmenuje podle lázní, které byly v provozu v domě čp. 56, s lázeňským pramenem na dvorku...

A také „Stadt Dresden“ - hlavní sál varieté na Teplické ulici v Podmoklech. Varieté... Zavřete oči a představte si se mnou: sál, ve kterém se dříve sedávalo u stolečků, hrála hlasitá hudba, přes kouř z cigaret nebylo skoro vidět. Kde se tančil kankán a muži si vodili tanečnice do pokojíčku v patře, a kde se také dobře jedlo. Sál, který známe i my. Sál současného Městského divadla Děčín. Nikdo pořádně neví, kdy byl položen základní kámen. Jeho úplné počátky jsou spojeny s produkcemi kočovných a hudebních společností.

Historie a legendy tedy ožívají i tady: jednoho skřítka (kromě našeho tiskářského šotka a nejmenovaného porotce) jsme objevili totiž i tady v divadle. Stával prý nad vchodem do hospody, která patřila k varieté, a v ruce držel půllitr. Našli jej na dvorku místního muzea, ale už bez půllitru. Pokud byste jej hledali (tedy skřítka), stojí ve foyer a ukazuje na pánské toalety... Zdá se, že se mu tu líbí a na dalekou cestu se s ranečkem na zádech, tak jako skalní skřítkové, nechystá. Asi proto, že jsou tu lidé nezkažení.

A to je zřejmě také práce současného ředitele Petra Michálka. Ten ovlivňuje historii divadla od roku 2004. Za jeho působení došlo k rekonstrukci pokojíčku pro hosty, investovalo se 25 milionů do šaten, zadního jeviště, zvedací plošiny. Před rokem a půl město přispělo na nová sedadla a na koberce, našly se peníze na novou podlahu na jevišti. Podle všeho si divadlo na nezájem města a sponzorů nemůže stěžovat. A díky bývalému řediteli Felzmannovi se zase začalo do divadla chodit. V roce jeho nástupu - 1990 se večer v hledišti scházelo tak 14 diváků. Od jisté doby bylo a je vyprodáno.

Děčín jsem si představovala úplně jinak, ale zklamaná nejsem. Naopak. Sice se tu pohybuju na velmi omezeném prostoru, sice jsem ještě neměla čas projít historickou část, zámek, Růžovou zahradu, podívat se na náměstí nebo do ZOO, ale třeba to vy stihnete.

Lucie „Luna“ Nálevková

KONCERT NA VLNÁCH LALALA

Těšili jste se na projížďku lodí? Pak jste si včera přišli na své. Kapela BAF and that sort of stuff včera plně zastoupila původně plánovanou plavbu. Hukot sirén nahradil sytý zvuk saxofonu, místo lodního šroubu vrčely reproduktory, jako z komínů se valil cigaretový dým, hladinu rozřezával ostrý zvuk kytar a jako rum ze sudu se divadlem valily nápěvy veselé i teskné, jež by větry ošlehané lodníky nenechaly v klidu. Vlažný nezůstal ani ředitel divadla Petr Michálek, který plavbu zahájil temným songem s existencionálním lyrizujícím textem Lalalalalala.

NEZÁVISLÝ CÍSAŘ: JE TO KRÁSNÉ

Tři otázky pro prof. Jana Císaře, který na národní přehlídce tentokrát působí mimořádně v roli nezávislého recenzenta

Jak se Vám tu žije jako nezávislému recenzentovi?

Naprosto znamenitě! Vždycky jsem chtěl psát ty recenze. Všude. Je to pro mě velmi krásný stav.

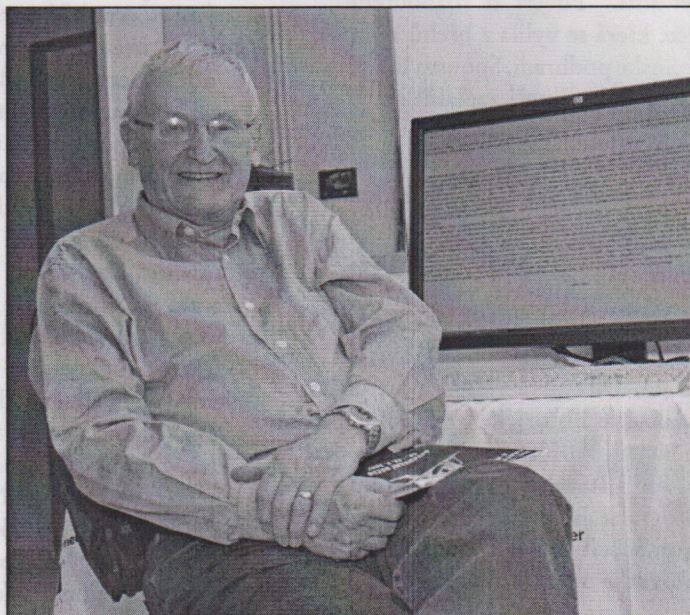
Jak vypadá Váš denní program?

Ráno se odeberu na představení, podívám se na ně, chvíli o něm přemýšlím, případně pohovořím, tak letmo, se svou ženou, poněvadž s nikým jiným o tom nemluví, pak najdu prostor a napíšu to. A pak zas čekám na další představení. A tak se to opakuje. Takže to je velmi krásný program. Hlavně nemusím čekat na žádné porady, tak si to v klidu rozmyslím, napíšu, když je čas... Napíšu si, jak to myslím, lidi si pak řeknou, on je blbej, nerozumí tomu, nebo on to napsal dobře. Nemusím nikomu nic povídat. Je to krásné.

Jak se Vám to zatím jeví v Děčíně?

Děčín se mi zatím strašně líbí, je to zvláštní město, takové do skal, nahoru. Ale hlavně divadlo se mi velmi líbí, je to krásná budova a je to tu velmi příjemné. Velice to chválím. Jako místo pro přehlídku velice dobré. Ne-li optimální!

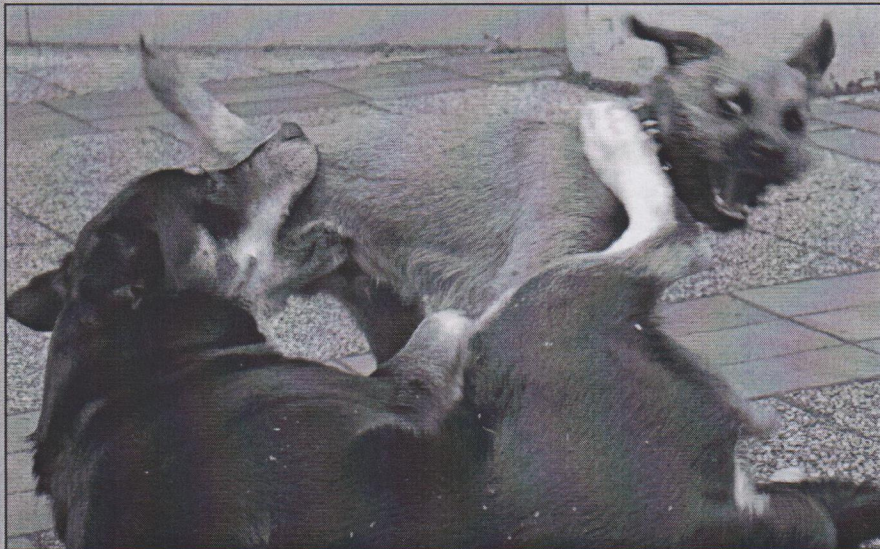
- wlk -

DRBY, FÁMY, ŠUŠKANDA

PSÍ ZÁPASY: VSAĎ NA HYENU

Na dvoře u kašny či v aréně u divadelní šatny se každý den odehrávají psí zápasy. Krutá podívaná pro ty, kterým k ukojení nestačí ohlodávání slavných osobností či střelba na jevišti. S vítěznými psy se můžete setkat na výstavě šampionů ve foyer, s poraženými pak při obědě nebo večeři.

Klaka už nemaká!

Před včerejším večerním představením Petr Michálek slavnostně vyhlásil zprávu o tom, že v hledišti sedí tisíce platící divák. Investigativcům z naší redakce se však podařilo zjistit, že se nejednalo o diváka platícího, ale placeného. Pořadatelé divadelního Děčína zajišťovali diváctvo z grantových prostředků (60,- Kč za představení/100,- Kč představení bez přestávky, zvláštní příplatek za klaku při představování poroty a bonus za vytleskávání souborů). Bohužel však z ne zkušenosti (přehlídka se zde pořádá poprvé a

pořadatelé ve své neznalosti zaplňovali oba balkony a připláceli za potlesk i před přestávkou) předčasně vyčerpali všechny prostředky a tisíce divák byl poslední, na koho finanční příspěvek zbyl. Hlediště tedy ode dneška zřejmě prořídne. Ředitel divadla proto vyzývá soubory, které si myslí, že po jejich představení musí nutně následovat potlesk, aby si podaly ve zrychleném řízení (vyřízení trvá jen 9 a půl týdne) žádost o grant na NIPOS ARTAMA (formuláře k vyzvednutí u tajemnice poroty Simony Bezouškové).

ŠOK! MgA. ŠOTKOVSKÝ CELÉ DNY PIJE!

Porotci často hovoří o prvním a druhém plánu, o podtextu a nadtextu, o textu a metatextu. Snažil jsem se v nočních hodinách pozitivně napadat porotce Šotkovského Jana MgA. A on, věřte nevěřte, přiznal se mi před svědky pod tíhou argumentů k pikantní slabosti. Poslyšte: Kolega Šotkovský má trauma. Bojí se napít během odborných seminářů, v obavě, že všichni uvidí, jak se mu klepe a třese ruka. Budiž, každý z nás má asi nějaké trauma z alkoholismu. Ovšem řešení tohoto traumatu je opravdu geniální. Kolega Šotkovský pije během celého dne alkohol, aby neměl trauma, že všichni vidí, jak se mu během semináře klepe ruka, když pije. Pomínu-li bouřlivou noční debatu na téma postmoderna V.A.D., jest to vrchol prvního dne přehlídky, tedy pro mne. A nutno přiznat, že píšu tyto řádky značně opit kolegou milým Šotkovským. A pokud se během příštího semináře všichni soustředí budou, jak kolega milovaný Šotkovský pije, hlavní smysl těchto řádků naplněn bude.

Petr Michálek

KDE JÍST? KDE PÍT?

aneb jak pro vás redakce Zpravodaje
hledá to nejlepší

Můj kamarád Pedro vždycky mi radí, jak být zdravě asertivní. Naposledy přišel s frontou v masně. Čekáte a čekáte, ale všichni Vás předbíhají a vy ne a ne říct své přání - např. hovězí. Pedro doporučuje z hluboka se nadechnout a zakřičet na celou masnu: „JÁ CHCI SVOJE MASO!“

Díky za radu, Pedro, ale nefunguje to. Vyzkoušela jsem to jednou, když mi po vystání fronty na jídlo vytrvale nabízeli pouze jednu variantu - segedínský guláš. Budu asertivní, řekla jsem si. Hluboký nádech, blas jsem si posadila do masky a hlasitě jsem zakřičela „JÁ CHCI SVOJE MASO!“

Příručky o asertivitě bohužel naprosto nepočítají s existencí vegetariánů. Použije-li vegetarián Pedrovu radu v případě, že nechce masité jídlo, nevyzní blasitý výkřik: „JÁ CHCI SVOJE MASO“ rozhodně ani trochu sojově.

Jako Gurmetka Bezmasá chtěla jsem psát dnes o zdejší divadelní kuchyni, ale bohužel, neměli mé ne-maso. Vyrazila jsem tedy do ulic a v Smíchovské restauraci dala jsem si omeletu se šampiňóny. Musím přiznat, že prostředí bylo příjemné, venkovní, větrné, kde kvetlo i pivo (pokud se důrazně nazabednila sklenice tácky a popelníky), ale také musím uznat, že bych si možná raději dala segedín bez masa, než úplně mastnou promaštěnou omeletu žampionovou tak, že jsem snad křičela nevědomky „já chci svoje maslo“...

Kolegové byli segedín prubnout a byl vynikající se šesti! Takže masožroutům doporučuji divadelní kuchyni a vegetariánům příjemný děčísnský půst (ten nikdy neuškodí). Mimochodem - zdejší stravenky se dají propít! Muchas gracias Pedro. Je to tady vážně maso! Super koncert a baila baila baila... A nezapomeňte si někdy vyzkoušet ve frontě na cokoli zakřičet: Já chci svoje MASO!

PS.: Nevěřte všemu, co se píše ve zpravodaji. Tak třeba včera jsme se dozvěděli, že výborně vaří ve Slavii, ale tam se ani vařečka nehne. Prostě se tam nevaří! I když na ceduli mají napsaný smažák, tak tam si dáte leda tak ležák...

Gurmetka Bezmasá

Vzadu vždycky uslyšíte češtinu

rozhovor s režisérkou Divadelního studia D 3 Annou Rajsou

Uměj to líp. V lepším temporytmu a s větším nasazením. Nebylo to špatné představení, z mého pohledu to bylo standardní, ale mělo to těžké zadek, hodnotí těsně po představení Hugo Karas režisérka Anna Ratajská výkon, který její Divadelní studio D 3 Karlovy Vary podalo.

Text jsme si vybrali, protože hru ze současnosti máme v našem souboru na repertoáru výjimečně a tohle se nám líbilo výpovědí, kterou to dává a která by mohla, v lepším případě a když se to dobře zahraje, fungovat identifičacně s mladým publikem ale i se střední generací. Je to taková všeobecná výpověď o tom, jak probíhá jeden lidský život.

Byla to tedy hra pro mladé publikum, které tu dnes sedělo?

Asi ne, myslím si, že tihle byli ještě trochu moc mladí. Když na to ale přijdou střední školy a učňovské obory, tak fungují, protože je to o nich. Tohle obecnostvo byly ale ještě děti. Ale to není stížnost, jsme rádi za to publikum, za to, že v deset dopoledne bylo divadlo skoro plné. Musíme umět hrát téměř pro každé publikum. Jen dnes to bylo trochu ztížené tím, že to byla příliš velká mládež.

Měl jsem pocit, že u některých scén zůstávali na povrchu.

Ano, přijde mi to ale přirozené. Protože ve třinácti ve čtrnácti máte pocit, že jste úplně dospělé, a přitom nejste dospělé vůbec.

Nebyla překážkou i slovenština?

Myslím, že pro tuhle věkovou kategorii ještě jo, na rozdíl od střední generace, pro kterou to není vůbec problém. Mysleli jsme si, že pro mladou generaci to bude zádrhel, ale není, protože se Slováky zas čím dál tím víc vzájemně napojujeme, obzvlášť v hudbě, ale i v divadle, mladí hodně poslouchají slovenskou muziku... Ale tyhle děti se asi se

slovenštinou ještě moc nepotkaly, takže to pro ně mohlo být na hranici srozumitelnosti.

Proč vlastně hrajete slovensky?

Důvodů je několik. Ačkoli je to tolik blízký jazyk, hra není přeložitelná tak, aby zůstala zachována poetika hry. Český překlad jsme měli a přečetli jsme obojí, a rozhodli jsme se pro slovenštinu, protože konvenuje s tematikou i poetikou hry. Druhý důvod byl, že jsme si řekli, proč ne, když si to můžeme dovolit. Vzhledem k tomu, že málokterá země si může dovolit hrát v originále cizí text, protože je jí tak blízký a tak srozumitelný.

Nebyl to při přípravě inscenace problém?

Bylo to těžké. Ale pomáhala nám naše přítelkyně, Slovenka žijící ve Varech. Děcka ale sama hodně chtěla. Navzájem se opravovali. Dobře víme, že jsme nedošli k dokonalosti, to ani nebyla naše meta, protože to není možné, vždycky tam někde vzadu uslyšíte češtinu, ale chtěli jsme, aby to bylo alespoň na nějaké slušné úrovni. A to se, doufám, podařilo.

Měl jsem na mysli něco trochu jiného. Herci v představení prožívají řadu niterných situací a pocity se nejlépe vyjadřují v mateřštině, neměli potom problém dostat se přes slovenštinu spíše v tomto smyslu?

Opravdu ne. Já bych je do toho netlačila, dala jsem jim na výběr, jestli překlad, či originál. Několikrát proběhla čtená zkouška v obou jazycích a čím déle jsme to četli, tím víc jsme se přibližovali k originálnímu textu sami, i v těch pocitových věcech. Dělal se na tom pěkně, bylo to těžší, lopotnější, déle jsme šli k cíli, ale dělali jsme to moc rádi.

Upravovala jste text?

Škrtila jsem velmi málo, naprosto sporadicky, za deset let, co se režii věnuji, jsem poprvé tak málo škrtila. Z mého pohledu je to dobře napsané, i když je to nedivadelní text, ve zkratce, na co by jiný autor potřeboval dvě věty, zvládne se tady v několika slovech. Nikdy jsme podobný druh textu nedělali, tak jsme si to chtěli zkusit.

- wlk -

Poznámka: Po skončení představení jsme uspořádali bleskovou anketu mezi mladými diváky, abychom zjistili, zda jim činilo problémy rozumět představení v cizím jazyce. Výsledky sice ještě zpracovává počítač, už teď je však zřejmé, že některým slovenština problémy činila a jiným ne. Nikdo z dotázaných však neměl (či nechtěl?) odpovédět na otázku, co je to marbula a co to znamená trkat.

Dodo Gombár: HUGO KARAS
Divadelní studio D3 Karlovy Vary
režie: Anna Ratajská

CHATROOM

aneb co se o představení říká v cyberprostoru mezi foyer a šatnou

Zajímavý příběh, zvláštní jevištní řešení. Trochu mi dělalo problém udržet pozornost po celou dobu, asi jsem se nedokázala naladit na tak závažná témata.

Kateřina Woláková, Velvary

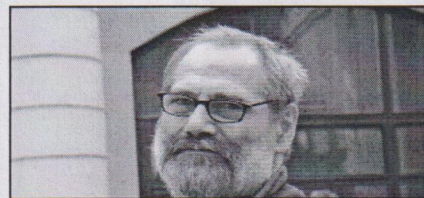
Krásné, silné, přesné jak jsme ostatně u „Děčka“ zvyklí. Herci nerozhodily ani zvláštní reakce extrémně mladého publika a byli brilantní.

Pavel Panenka, Děčín

Bukowski a Dodo hodně jsou si podobní. K tomu špetka daďafolku, návrh fakt dlouhovlasou holku. Škoda jen, že soubor z Varů nadržuje se českých tvarů. Vždyť přeložit lze lehounce! Ještě vadí dva konce.

OSEJ

Herec byl zajatcem textu. Moc vyprávění, málo jednání. Smysl mně utekl do obecné roviny vnímání: „Příběh každého z nás, když se rozhodne k jisté formě rekapitulace doposavadního života.“

Radvan Pácl

Zpoetizovaná generační výpověď

Divadelní studio D 3 Karlovy Vary si vybralo k nastudování text Dodo Gombára Hugo Karas, tedy text, který byl napsán asi před sedmi lety a oceněn v soutěži o cenu Alfréda Rádoka. Mělo by jít o generační výpověď, o autobiografickou výpověď mladého muže a světa okolo něj, jeho vyrovnávání se ztrátami - dědečka, rodičů, party a nakonec i první opravdové lásky... Rozumíme tomu, proč si text soubor vybral a proč jej oslovil.

Ale už předloha v sobě nese určité problémy, které se pak odrážejí i v inscenaci Děčka. Nejde o dramatický text, ale epické divadlo, kdy nám ústřední téma hry zprostředkovává

Hugo Karas svým vyprávěním. Aby ona zmíněná výpověď fungovala v plné síle, musel by být Hugo jedním z nás, musely by všechny hrubosti a syrovosti zaznít naplno. Ale Gombár vše poněkud uhlazuje a přechází od skutečnosti k symbolu, metafoře. Režisérka Anna Ratajská inscenaci v základě uchopila způsobem odpovídajícím předloze a zvolila přímou a jednoduchou cestu vyprávěného divadla. Ale Hugo je příliš pasivní na to, abychom s ním mohli cítit, jít a fandit tomu, aby se ze všech těch strastí vyhrabal. Inscenace (i předloha) vrcholí v podstatě Balogovou sebevraždou. Pak už se víceméně jen mluví a Hugo vypráví o něčem, co se stalo, aniž bychom znali

proces, proč se tak stalo (například proč odešel od rodičů), jsou nám sdělovány jen výsledné pocity.

Samostatnou otázkou je použití slovenštiny. Hra je jazykově velmi pěkně napsaná a lze pochopit, že se v originále souboru líbí víc než v existujícím českém překladu. Ale v okamžiku, kdy ji použije, stává se prvkem významotvorným a jako takový v této inscenaci nefunguje, nebo, přesněji, působí kontraproduktivně v tom smyslu, že se Hugo nestává jedním z nás, ale že se nás jeho příběh v tuto chvíli netýká. Slovenština všechno poetizuje a přispívá tak k setření apelačnosti výpovědi.

- Ex -

CO JSEM TO VLASTNĚ VIDĚL

Tak tentokrát jsem viděl snahu stvořit komplexní výpověď o zrání mladého člověka, o jeho cestě životem, o hledání a pochopení nebo spíše nepochopení smyslu života. Dodo Gombár napsal text Hugo Karas v podobě monologického, trochu lyrického přemítání a hlavně epického vyprávění, které je proloženo a střídáno hranými situacemi.

Ta monologičnost vysoce převažuje, divadelní situace, které mohou být předváděny herci, jsou spíše doprovodné; skoro bych řekl, že jsou jenom záminkou k tomu, aby se mohlo odvíjet především to vyprávění. Divadelní studio D 3 Karlovy Vary tenhle ráz textu

ponechalo; na prakticky holé scéně, kde sedí v zadní části všichni účinkující, je dopřán čas a prostor především slovům, jenž říká herec hrající Huga Karase. Nic proti tomu. Jenže jsou tu dva problémy.

Za prvé ta váha na slovech je - myslím si - příliš velká, najednou je toho mluvení moc a divadlo ustupuje do pozadí. A navíc: mám obavu, že ta slova vypovídají o všech těch otázkách, jimiž se Hugo Karas zabývá, opakovane, že postupně ztrácejí přitažlivost a vzrušivost; dokonce bych řekl, že se vyprazdňují. Myslím si, že soubor učinil velmi dobře, že hraje slovensky; v češtině bychom možná ještě dříve a ostřeji

postřehli tuto planící rétoričnost. Tento typ takto vyprávěného monologického divadla je dnes poměrně rozšířený, je vždycky obrácen k vyslovení některých vnitřních problémů člověka prostřednictvím přímé slovní komunikace s publikem. Záleží jen na tom, co a jak se takto říká a zda se tímto způsobem dojde k nějakému scénickému tvaru, jež slovní komunikaci přetaví, transformuje v divadlo - jakkoliv osobité a nekonvenční. V karlovarské inscenaci jsem tohle neviděl, zůstalo jen u jevištního tlumočení oné verbální komunikace. Taky by se dalo říci literatury.

Jan Císar

Dva a dva jsou tři, nebo pět

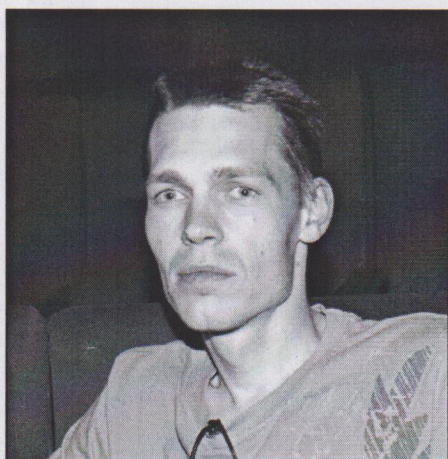
rozhovor s režisérem souboru SemTamFór Janem Julínkem

Všichni herci, které jsme viděli hrát, jsou stálými členy souboru, nebo jste některé vybíral až konkrétně pro tyto role?

Skoro všichni měli se SemTamFórem zkušenosti z dřívějška, až na představitele Bobbyho, který byl angažován speciálně pro tuto roli.

Proč jste si vybrali právě tuto hru?

No, to je otázka... My jsme ji začali zkoušet už tři nebo čtyři roky zpátky. V té době jsme neměli takové herecké zázemí, které by to bylo schopné zvládnout, tak jsme zkoušení odložili. Pak se ale dali dohromady lidé, kterým to sedlo. Byla taková vhodná situace a doba, takže to celé uzrálo a šlo to ven...

Hra vyžaduje přesný timing - kolik lidí ji musí v zákulisí koordinovat, aby to tak dobře vycházelo?

Hraje osm herců, z toho jeden reportér, který vlastně jen projde, a na těch osm lidí jich je vzadu pět, kteří to hlídají.

O hře jste prohlásili, že je to složitá komedie, zkoušeli jste ji čtyři měsíce - v čem všem byla složitá?

Když jsme ji začali zkoušet, řekli jsme si, že ji zvládneme za pětadvacet zkoušek. Ale během prvních deseti se ukázalo, že někteří lidé nezvládají nastavené tempo, takže jsme je museli přeusadit. Nic složitějšího tam nebylo, bavilo nás to a vznikalo to spontánně.

Co bylo nejtěžší?

To nevím, to jste mě dostala... No, nejtěžší... zkoušky probíhaly v pohodě, spíš až teď při reprízách je nejtěžší udržet u herců timing, aby si udrželi postavu takovou, jaká má být. Aby to nesklouzávalo k podehrávání nebo přehrávání. To je na tom asi úplně nejtěžší.

Vyžaduje to také nějaký fyzický trénink?

Já tedy nemám hlášené, že by někdo z nich fyzicky trénoval, ale to je dobrý nápad, zavedu ho v divadle.

Jak se vám v tomto prostoru hrálo?

Prostor je naprosto skvělý, hrálo se dobře, jen jsme měli v průběhu dnešního představení hodně technických problémů, které ale s prostorem nijak nesouvisely. Asi jsme si smůlu vybrali na hodně dlouhou dobu dopředu. Byla to sedmá repríza a nám se ještě nikdy nestalo, ani při zkouškách, že by spadl telefonní stolek, nedejbože ještě ve druhém bytě, kde se to ani neodehrává... Když už spadl jeden, tak musel spadnout i druhý, který se musel zvednout, aby tam nepřekážel v závěrečné scéně. Kromě toho nám praskly ty vyřázcí dveře, takže jsem měli strach, že nebudeme moci procházet... Projevilo se to pak i v timingu...

Váš soubor se věnoval jak autorskému divadlu, tak i improvizacím...

Ano, začínali jsme autorskými texty. Klubové pořady byly z části autorské, zčásti připravené a zčásti improvizované podle toho, jak se kdy sešli lidé. Vždy to vznikalo při zkoušení nějaké větší hry jako vedlejší produkt. V současné době jsme od toho upustili, protože Dalibor Balák, který tyto věci zajišťoval po autorské stránce, nemůže momentálně ze soukromých důvodů v divadle být. Ale už se zase chystá zpátky. Já jen doufám, že se k tomuto divadlu zase vrátíme.

Byl to jediný důvod, proč jste upustili od autorských věcí - je to přeci velký skok od improvizací a autorských her ke hře takto pevně svázané textem a formou?

Jsou to velmi rozdílné věci, ale soubor SemTamFór nefunguje zase tak dlouho - od roku 2002, tak jsme si řekli, že chceme zkusit z každého soudku trochu.

Co máte společného se Semaforem?

Název je od nás čistý alibismus, se Semaforem to nemá vůbec nic společného. Souvislost s divadlem Semafor jsme si uvědomili až poté, co bylo divadlo zaregistrováno, když se někdo překl. Když jsme dávali název dohromady, mysleli jsme to tak, že když se komedie nepovede, tak proč se tak divíme, když se jmenujeme SemTamFór.

Kontrolní fór na závěr: kolik je 1 + 1?

No, tři.

Jak mi to vysvětlíte?

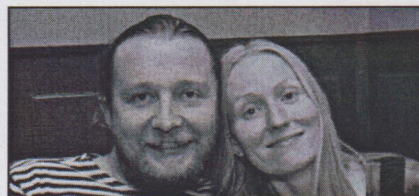
Totíž, to já neustále tvrdím, to není matematický, ale ekonomický vzorec. V ekonomii odjakživa platí, že dva a dva jsou buď tři, nebo pět, podle toho, jak se to hodí.

- luna -

Ray Cooney: 1+1=3 (JEDEN A JEDNA JSOU TŘI)
SemTamFór Slavičín
režie: Jan Julínek

CHATROOM

aneb co se o představení říká v cyberprostoru mezi foyer a šatnou

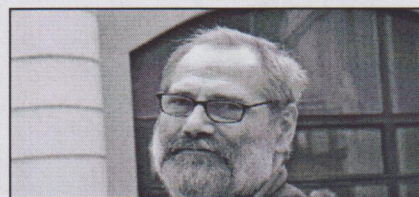
Situační komika, kombinační logika, naše kladná kritika, které se však vymyká „Troškovitost“ Bobbika.“

- E a J -

Uf! Hrát takhle v exaltované poloze, to je dřina a čert aby to režíroval. Zdá se mi, že záměr povýšit hru na „totální crazy“ ponížily herecké projevy, které byly každý trochu z jiné opery.

Pavel Panenka, Děčín

V první části (do přestávky) jsem měl pocit, že jsem na dostizích těsně před cílem. Naopak v druhé části jsem byl na dostizích, kde cíl je daleko. Tréma? Odpovědnost?

Radvan Pácl

Moc mě bavilo sledovat, jak se do toho pan Brown zamotává a zamotává, a dobře mu tak. Skvěle zahráno, ale hlavně narežirováno! (Ať žije KPR!)

Kateřina Woláková, Velvary

Překotná fraška

Divadelní soubor SemTamFór ze Slavičína přivezl do Děčína inscenaci hry Raye Cooneyho Jeden a jedna jsou tři v překladu Břetislava Hodka. Cooney je původně herec, a tak je velkou výhodou, že jsou jeho komedie psány z tohoto hlediska. Dokonce je nejdříve nastuduje a teprve po ověření na jevišti vydá definitivní podobu hry. Jeho hry jsou řemeslně velmi dobře napsány, poučeně vystavěny, divácky vděčné, a tak jsou také hodně hrány. Platí to i o této frašce. Je to komedie situační, ale důležité jsou zde i slovní vtipy a gagy. Autor vychází z reálné situace, kdy John žije normálně svým životem se dvěma manželkami na dvou místech a všechno funguje, dokud se neobjeví náhodný zádrhel. Až pak se ve snaze zachránit situaci rozpoutá kolotoč lží, vrší jedna na druhou až k samému závěru, kdy John se Stanleyem říkáji pravdu a nikdo jim nevěří.

Slavičinský soubor je si vědom žánru i stylu hry a snaží se jej maximálně naplnit v rámci svých možností a schopností. Má především dobré typové obsazení postav. Ale nejen

to - režisér Jan Julínek evidentně dokáže využít nejen schopností, ale i limitů či nedostatků jednotlivých herců ve prospěch celku inscenace, dokáže stylově sjednotit jejich projev. Odpovídající je i prostorové řešení inscenace, které dodržuje autorem předepsaný rámec společného prostoru obou bytů a samostatných vstupních dveří a telefonů, a navíc jsou tyto dveře odlišeny barevně, zatímco dveře společné oběma barvami napůl (výprava Jan Nejedlý, grafika scény Jakub Leščišín).

Inscenace začíná stylizovaným tancem Johna s oběma ženami a uvádí nás čitelně do situace. V další práci s tanečky i hudebními podkresy už inscenace tak důsledná není. Problémem včerejšího představení bylo nasazení překotného tempa už od samého počátku a jeho držení do konce v jedné rovině, bez chvilky oddechu. Prostor ve hře pro něj je, když už se několikrát zdá, že je krize zažehnána. Překotné tempo pak je příčinou toho, že některé slovní gagy nevyzní naplno a že se divák překotným tempem poněkud unaví.

- Ex -

CO JSEM TO VLASTNĚ VIDĚL

A opět večer vidím - už po několikáté v této ochotnické sezóně - $1+1=3$ (Jeden a jedna jsou tři) od Raye Cooneye. Upřímně řečeno: nikdy jsem tenhle text neviděl od amatérů udělaný tak, aby úspěšně ve své komediálnosti fungoval. Neboť je to dokonalý mechanismus, jenž musí být veden s matematickou přesností, aby se všechna ta vršená a hromaděná nedorozumění spojila v dokonale a komediálně postavenou zápletku. Tak to v tomto typu hry bylo, jest a bude od dob Scriba a jeho „dobře udělané hry“. SemTamFór Slavičín vyrazil na tuto novodobou frašku se spoustou nápadů.

V první polovině jsem se nestavil divit, co si všechno vymysleli - v mnohém nápaditě a překvapivě. Jenže

těmi všemi rozehrávkami a vtipy, divokým tempem a tlustě kreslenou až stylizovanou hereckou kresbou vznikala jakási ztřeštěná bláznivá spousta jednotlivostí, v níž se utápěla zápleтка. V polovině druhé už se vynořila a dospěla ke zdárnému konci.

A tak jsem si celou dobu říkal, jestli té invence a toho divadelního temperamentu nebylo na tento text škoda. Neboť z $1+1=3$ se nedá udělat nic jiného než $1+1=3$. Nemohl jsem si pomoci; musel jsem vzpomínat na odpolední představení Nežerte Clintu Eastwooda, s kterým jako host přijel na přehlídku do Děčína Homotronní neškor ze Zruč nad Sázavou, a zejména na včerejší Tajemný VAD v Karpatech. Nesrovnávám, jen přemýšlím o podobě zábavy

na amatérských jevištích. A nemohu si pomoci: když už soubor vynaloží tolik invence, energie, chuti a koneckonců i dovednosti na komediální zábavnou inscenaci, jestli to stojí zato, aby tak činil na textu, z něhož se stejně nedá nic udělat než ta technologicky umně a šikovně zapletená, ale jinak dlouho důvěrně známá stará „dobře udělaná hra“.

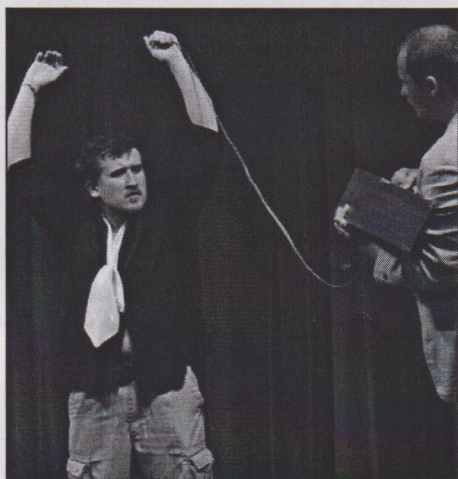
To prosím není kritika. Jen úvaha nad zábavností v amatérském divadle a ještě více varování: ten precizní mechanismus, kterým se texty jako $1+1=3$ vyznačují, vyžaduje neméně precizní provedení na jevišti: znalost konvence - pravidel - podle níž se toto divadlo dělá. Na tvořivost tu prostor není. Jen na tu technologii.

Jan Císar

SEJDEME SE U PUPÍKU

rozhovor, který se měl původně uskutečnit s Clintem Eastwoodem, ale nakonec se uskutečnil jen s herci, kteří ho žerou

Amatérský herec a profesionální hasič Ondřej Hampl se svým kolegou a autorem textu Pavlem Jecelínem hráli jako hosté přehlídky inscenaci Nežerte Clintu Eastwooda v děčínském divadle pro 430 diváků - hrstku divadelníků a hromadu místních studentů. S klukama jsem vášnivě diskutovala téměř dvě hodiny v divadelní kavárně. Společně s Pavlem Svatošem, který obstarává světla, zvuk a také veškerou propagaci, byli v převaze.

Dračí smyčku učí u hasičů?

To ne, ale na táboře. Jen jsem si nebyl jistý, jestli si vzpomínám dobře na pomocnou říkanku o jezírku a drakovi, který si jde pro princeznu. Kluci si to taky tak nějak pamatovali...

Určitě nemáte nic osobního proti Clintu Eastwoodovi?

Ne.

Ani ho neznáte? On vás zná?

My jeho jo, ale on nás ne. Ale on nás pozná! Jestli se představení dožije sté reprízy, tak ho oficiálně pozveme.

Oslovíte ho na roli Eastwooda?

To by taky nebylo špatný, ale to už bude hodně starý, až bude stá repríza. **Jak vzniklo vaše představení?**

Rozhodli jsme se pro představení, kde budeme jen my dva. Od toho jsme se odrazili, musí jít o místo, kde nemůže být moc lidí... Padaly nápady - ostrov, hory... **Ostrov, hory, Eastwood nic z toho nemá žádné propojení s vaším soukromým životem? Neslaňujete se a ani Ondřejovi se neříká Čudlík?**

Ne. Ne. Ne. V žádném představení nemáme nic z reálného života. Jedině Zvukař, protože když jsme začínali s divadlem, tak jsme viděli ty paka (zvukaře), ale zase Zvukař vznikl jako dárek, který se měl zahrát jednou a konec.

Jak jste se dali dohromady?

Potkal jsem Ondřeje a říkal jsem mu, že je tak malej, že by se mu lidi museli smát, když by vlezl na jeviště, a on zase říkal mě, že jsem tak velkej a tlustej, že by se mi museli lidi smát... Normálně jsme se potkali v Kolíně na divadelní škole, kterou vedl můj brácha pět let, ale už neexistuje, ale my jsme se tam seznámili... Ale soubor vznikl omylem. První představení hrál bez názvu. Představení, která byla psaná s určitou ambicí, vyšuměla a zanikla. A ta, která vznikla jen bokem jako Eastwood nebo Zvukař, tak ta se hrajou, šlapou a mají štace.

Nežerte Clintu Eastwooda je pevný text? Nebo jde o částečnou improvizaci?

Jde o pevný text. Když jsme byli v Praze na Třisce, tak jsme nehráli úvod s monology. Hodněkrát jsme to hráli bez úvodu a někdy hrajeme s ním. Na Stodůleckým Písečku nám zase Vladimír Hulec říkal, že začátek je divný a že ho můžeme škrtnout. Představení se mění pořád, protože každý názor je pro nás dobrý názor. A nikdy o představení neřekneme, že je hotové.

Jak se vám hrálo v Děčíně?

Dobře. Kdybychom věděli, že jedeme hrát pro zmetky, tak to bude o něčem jiným. Určitě by nebyl začáteční úvod. **Myslím si, že pro vás bylo školní diváctvo velikou zkušeností a výborně jste je zvládli!**

Z toho máme radost. Hráli jsme v Klášterci nad Ohří pro školy, také jsme je zvládli, ale bylo to ohromně těžký. Tam jsme právě nehráli úplný začátek, tím si totiž hrozně nabíháme. Vždycky když rozjedeme Eastwooda, tak se po deseti minutách diváci utiší a jedou s námi až do konce. Což je příklad všech škol, a tady se to jenom potvrdilo. O to víc nám představení dělá radost. Víme, že má určitou sílu. Víme, že je rozhodně dobře napsaný, a že když se nám s Ondřejem zadaří, tak to zahrajem. Akorát je nepříjemné, že energii, kterou bychom mohli dát do tahu představení, musíme věnovat na začátku jen do uklidnění školního publika.

Bylo na Vás 430 lidí, co Vy na to?

Hodně dobrý. Byli jsme „good host“. Tím víc nás těší, že jsme je dokázali přetáhnout na naši stranu, že jsme je zlomili. **Eastwooda jste si ušili sami?**

Toho vyrobila paní Broumová. Dita Broumová, 10. května měla 33. narozeniny.

- jas -

DNES

SOBOTA 12. KVĚTNA

10:00 - 11:25 SPODINA (SPOlek DIvadelních NAdšenců) Plzeň / režie: Jiří Untermüller - **Prosper Merimeé: Kočár nejsvětější svátosti**

13:00 - 14:00 Seminář (Kočár nejsvětější svátosti)

14:00 - 15:20 Divadlo na Vísce Hořovice / režie: Slávka Hozová - **Peter Shaffer, Slávka Hozová: Equus 06**

16:30 - 17:30 Seminář (Equus 06)

17:30 - 18:40 Divadýlko na dlani Mladá Boleslav / režie: Martin Hermann - **Karel Steigerwald: A tak tě prosím, kníže...**

20:00 - 21:30 Rádobydivadlo Klapý / režie: Ladislav Valeš - **Liz Fullerová: Liz a Betty**

22:30 - 00:30 Seminář (A tak tě prosím, kníže..., Liz a Betty)

ZÍTRA

NEDĚLE 13. KVĚTNA

10:00 - 12:00 Malá scéna Zlín / režie: Jan Leflík - **Werner Schwab: Lidumor aneb Má játra beze smyslu**

13:00 - 14:00 Seminář (Lidumor aneb Má játra beze smyslu)

PŘÍŠTÍ TÝDEN

STŘEDA 16. - NEDĚLE 20.
KVĚTNA

PŘEHLÍDKA POKRAČUJE V TŘEBÍČI

Zpravodaj XVI. národní přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla Divadelní Děčín / Divadelní Třebíč 2007. Redakce: Lenka Novotná, Lucie Nálevková, Radim Wolák, David Slížek. Fotografie: Ivo Mičkal. Vydává Městské divadlo Děčín. Náklad 200 výtisků.